

אשדות

עלון אשדות יעקב איחוד

ניסן תשפ"ב, 08.04.22, עלון מס' 1577

מס

פסח תשפ"ב

פתיח

כשאני מגיע לאפיקים (וזה קורה לפחות פעם בשבוע) אני מקנא. אני מקנא לא על שום שעשו אקזיט מדהים שהיטיב בעיקר עם המבוגרים וזקף קומתו של קיבוץ שמוכיח שגודל אינו בהכרח חיסרון. אני מקנא באפיקים בעיקר על שום שצפו פני עתיד ויצרו תשתית נאותה של מדרכות, המאפשרות מעבר שקט ובטוח של כלי רכב חשמליים ואפילו קלאב-קארים. כדי לייצר תשתית דומה אצלנו, נחוצות השקעות כבדות שתתפרסנה מן הסתם על לא מעט שנים, ובינתיים אנו נדרשים להיות אדיבים ומנומסים איש כלפי רעו, לתת זכות קדימה למבוגרים ולקוות שנעבור את התקופה בכמה שפחות תיאקלים.

מישהו חוץ אשדותי שאל אותי אם אני יודע מה המצב ב'לוג'. השבתי לו בפשטות ש'לא'. כלומר אני מניח שהמצב הוא טוב ויותר מכך, אלא שאיש לא עידכן אותי. איש שיחי תהה כיצד יכול להיות שאתה, כבעל מניה, לא יודע מה קורה בעסק הכי מרכזי שלך? "אתה צודק" עניתי לו, "אבל אצלנו מקובל שרק מתי מעט יודעים (אולי טוב שכך למען הביזנס) ומי שרוצה לקבל אינפורמציה שוטפת, מוזמן למפגש במועדון, שמתקיים פעם אחת בשנה, שם מוצגים שקפים וגם עונים על שאלות. ותתפלא", הוספתי "מספר החברים שבאים לאותו מפגש לא עולה על עשרות בודדות". "עכשיו הבנתי", אמר.

שיהיה לנו פסח עליו, קציר עומר מרענן ושאסמינו יהיו מלאי בר, כי המחיר עולה...

אבנרן

עלון פסח תשפ"ב, 1577 – עריכה ומי ומה – אבנר רון
שער – ברכה פונדק
עימוד עלון – אירית גל
צילום עלון – אתי רון

שפוך חמתך ?

משאירים את הדלת פתוחה לרווחה ואומרים :

שִׁפְךָ חֲמַתְךָ אֶל הַגּוֹיִם
אֲשֶׁר לֹא יִדְעוּךָ
וְעַל מַמְלָכוֹת אֲשֶׁר
בְּשִׁמְךָ לֹא קָרְאוּ.
כִּי אָכַל אֶת יַעֲקֹב
וְאֶת נֹהוּ הַשָּׁמַיִם. (תהילים עט, ו-ז)
שִׁפְךָ עֲלֵיהֶם זַעֲמֶךָ
וְחֲרוֹן אַפֶּךָ יִשְׁיֶגֶם. (תהילים סט, כה)
תִּרְדֹּף בָּאָף וְתִשְׁמִידֵם
מִתַּחַת שָׁמַיִם יְיָ. (איכה ג, סו)

סוגרים את הדלת.

יש נוהגים לומר תוספת זאת :

שפוך אהבתך על הגויים אשר ידעוך
ועל ממלכות אשר בשמך קוראים
בגלל חסדים שהם עושים עם זרע
יעקב ומגינים על עמך ישראל מפני
אוכליהם. יזכו לראות בסוכת בחיריך
ולשמוח בשמחת גוייך.

הוספה שנמצאה בכתב יד של הגדה לפסח מ-1521
המיוחסת לנכדו של רש"י.

מהשנאה שמפעפעת מ'שפוך חמתך'
סובל בראש וראשונה השונא המקלל,
שהרי הנמען המקולל כלל לא מודע
ששונאים אותו, וכבומרנג חוזר כאב
השנאה למקלל.

דורות רבים ובאין ספור סדרים של פסח
אנו מנסים לשסות אותך, האלוהים,
בממלכות ובגויים אשר לא ידעוך –
ואתה, ברחמך ובחכמתך ממאן
להקשיב לקללה, לקטרוג, לשלילי.
על כן נפייט לפניו תפילה חדשה :

שִׁפְךָ חֲמַתְךָ אֶל הַגּוֹיִם
אֲשֶׁר לֹא יִדְעוּךָ וְעַל הַמַּמְלָכוֹת אֲשֶׁר
בְּשִׁמְךָ טָרַם קָרְאוּ : כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה,
וְדִבֶּר-יְהוָה מִירוּשָׁלַם. (מיכה ד, ב).
שִׁפְךָ עֲלֵיהֶם תוֹרָתְךָ וְאוֹרְךָ יִשְׁגֶם.
עוֹרֵר לִבָם וְהִנַּח דֶּרֶךְם מִתַּחַת שָׁמַיִם יְיָ.
וְהִלְכוּ עַמִּים רַבִּים, וְאָמְרוּ לָכוּ וְנַעֲלֶה
אֶל-הָר-יְהוָה אֶל-בֵּית אֱלֹהֵי יַעֲקֹב,
וְיִרְנוּ מִדֶּרֶקוֹ, וְנִלְכֶה בְּאַרְחֻתָיו : כִּי מִצִּיּוֹן
תֵּצֵא תוֹרָה, וְדִבֶּר-יְהוָה מִירוּשָׁלַם. (ישעיה ב, ג).

מיכאל לוי

אילנה צפריר ז"ל – בחוץ יש רק שלכת

13.3.2022 יום הקבורה

חורף וקר בחוץ. חורף וקר בלב ואנחנו מלווים את אילנה בדרכה האחרונה.

אילנה ברזילי נולדה ב- 17.3.1955. בעוד חמישה ימים היא הייתה אמורה לחגוג את יום ההולדת 67 ולא זכתה. גיל 67 הגיל שרבים מייחלים אליו כדי להתחיל לחיות בלי הצורך לעבוד, עם זמן להשקיע בנכדים, לצאת לטיולים, לעשות רק מה שנעים.

אילנה נולדה שנתיים וחצי אחרי שתי אחיותיה התאומות דליה והדסה. על פי דליה היא הייתה ילדה מדהימה, מלאה שמחת חיים, עם תלתלים שובבים וקופצניים. היא הייתה ילדה מאד מסודרת, תולעת ספרים שהרבתה לפתור תשבצים. והייתה תלמידה טובה. אחד עשרה שנים אחריה נולד אחיה אלי ואילנה שחררה את אמא מהטיפול בו. היא זו שגידלה אותו, הלבישה אותו, האכילה אותו, שיחקה אותו.

בתיכון רמלה-לוד היא למדה עם חברת הקיבוץ ריקי בן דוד וגיל שגר באשדות הרבה שנים. ויחד הם היו קבוצה חברתית גדולה. לאילנה הייתה בכיתה י"ב אהבה גדולה, בוזי, שריונר אלא שבוזי נהרג במלחמת יום כיפור מה שגרם לאילנה משבר רציני בחיים. באופן מפתיע אך אופייני לאילנה, היא נשארה בקשר עם בני המשפחה של בוזי, האחיות שלו היו בחתונה שלה עם צפריר והמשיכו לבקר

בקיבוץ והיא ביקרה אותם. אחרי הצבא ריקי וגיל הגיעו לאשדות עם גרעין ואילנה התחילה לעבוד בבנק, בהתחלה ברמלה ובהמשך בבנק המרכזי בתל אביב. 14 שנים אילנה עבדה בבנק.

במקביל לאחר כמה חברויות לא מוצלחות, אילנה התחילה לבוא לבקר את ריקי באשדות ככה, פעם בכמה שבועות. באחד הביקורים, דורית פייקוב הכירה לאילנה את יעקב צפריר שהיה אז בן 38 ואיך מספרת ריקי, פתאום היא הפסיקה להגיע אלי ובאה רק אל צפריר. לאחר חודש החליטו השניים להינשא. בתחילת דצמבר 1988 אילנה הגיעה לגור באשדות וב-24 לינואר 1989 כשאילנה כמעט בת 34 וצפריר כמעט בן 40 הם התחתנו. השמחה באשדות על נישואי הרווק הבוגר עם בחירת ליבו הייתה רבה ובהיסטוריה של הקיבוץ החתונה הזאת נקראת "חתונה העשור". בברכה לחתונה אמר מזכיר הקיבוץ "אתם ההוכחה שאין גיל לאהבה ושלא צריך לאבד תקווה, לכל אחד מאיתנו בן זוג ברחבי העולם ועם קצת מאמץ הדדי הוא מגיע".

ואכן, אילנה וצפריר התאימו אחד לשנייה ושנייה לאחד, הקימו בית חם וילדו את קמה, עומר ותובל.

בתחילת ימיה באשדות אילנה עבדה תקופות קצרות בחינוך היא התחילה בגן גפן, אחר כך בבית התינוקות ובהמשך עם ילדי כיתות ב-ד.

ב-1992 אילנה הייתה אחראית על תחום הביטוח בקיבוץ ובארכיון יש מספר כתבות שלה על נושאי ביטוח, בעיקר ביטוח נסיעות לחו"ל. בתקופה הזו, מעבר לעבודה אילנה ליוותה עולים חדשים שהגיעו מרוסיה, הייתה מעורבת בעלון הקיבוץ היא כתבה מספר פעמים את המדור "מי ומה באשדות" ערכה משאלים עבור העלון וגם הדפיסה אותו.

בהמשך אילנה עבדה כחשבת שכר במנהלת הכנרת וב'לוג'.

המשך בעמוד הבא

אילנה צפריר ז"ל - המשך...

הספד / עלי אלון אנשים צנועים באמת גם מותם חרישי, כמעט כמתנצל, אנא, סלחו לי על הטרחה, לא יכולתי אחרת. אנשים צנועים מתים בשקט, כמעט בנשיקה. הרחק ממלים. הם אינם נלקחים לשמים במרכבות של אש. אנשים צנועים נותנים את לבם בשתיקה. הם אינם סוחבים על גבם את העולם כולו. רוח חרישית מניעה את עצי האגוז.. ריח דשא קצור. ברכה לדרך. אנשים צנועים באמת נישאים אל בית- עולמם להרהר בן העצים הגבוהים בשקט על יקיריהם.	וב- 14 השנים האחרונות היא עבדה כחשבת שכר במכללה האזורית עמק הירדן. ריקי בן דוד מספרת שהיה לאילנה לב רחב היא הייתה כל הזמן עם רצון לנתינה, הייתה מוכנה לתת את כולה לכל מי שצריך ורוצה. אחותה דליה מספרת שאילנה תמיד הייתה מוקפת חברים, חברים מהתיכון, חברים מהבנק, אפילו החברים שלה, של דליה, היו החברים שלה, היא ידעה לשמור על קשר עם כולם ותמיד אירחה מאד יפה. לפני שלוש וחצי שנים צפריר נפטר לאחר מאבק עיקש בסרטן, מאבק בו אילנה מילאה תפקיד חשוב ומשמעותי. מספר חודשים לאחר מכן אילנה חלתה שוב ונכנסה למאבק שכלל עליות ומורדות. במהלך זמן זה היא עברה לשהות בבית אימא בשהם על מנת להיות קרובה לבית החולים. אנחנו מקווים ממש, ששוב תתאחדו שם למעלה את וצפריר, אל חיים רגועים ושלווים. ומשם תשמרו על הבנים, על הבת, על בנות הזוג על הנכד יוגב ועל הנכדים שעוד יבואו.. השיר "בדידות" מסתיים במילים אבל בחוץ יש רק שלכת היא לא, היא לא דועכת זכרך הוא נוף כל כך יקר. נוחי בשלום על משכבך אילנה בשם חברי אשדות יעקב יונתן אלתר
--	--

אילנה צפריר ז"ל

אילנה יקרה שלנו,

המכללה האקדמית כנרת הבית השני שלך ב-14 השנים האחרונות אכלה ועצובה עם היוודע לנו אתמול דבר פטירתך. כולנו עקבנו מקרוב בחודשים האחרונים וידענו שמצבך לא טוב, ידענו שאת סובלת ומתייסרת, נפשית ופיזית. היה מאוד קשה לתקשר איתך, לא תמיד ענית להודעות וקולך כבר היה חלוש אך עדיין ההודעה הקשה שהתבשרנו בה תפסה אותנו לא מוכנים. אילנה התחילה לעבוד במכללה ביולי 2007 כחשבת שכר במכללה באגף משאבי אנוש תחת ניהולו של אבירם אוהיון ומאוחר יותר עבדה כחשבת שכר באגף כספים.

השנים כחשבת שכר היו תובעניים ולא פשוטים אך מי שהכיר אותה מקרוב, ידע שצריך לדעת איך לקלף "כמה קליפות" כדי להגיע לליבה כי בסוף זה תמיד היה מסתכם במאכל טוב שהביאה מהבית או איזה עוגייה טובה.

אילנה יקרה, החיים לא תמיד האירו לך פנים, אך צפריר וילדייך המקסימים קמה, עומר ותובל היו מקור הכח והנחמה שלך. אילנה אהבה את ילדיה אהבת נפש, היתה גאה בהם כבני אדם ובהצלחותיהם האישיות והמקצועיות.

יותר מאוחר הצטרפו נפתלי חתנה וטל כלתה למשפחה ויוגב שלה שהיה הכתר לראשה.

אילנה נלחמה לחיות בשבילם, ראינו רק הרצון לחיות בשבילם והפחד הגדול שלה היה להשאיר אותם לבד לאחר מותו של צפריר, אילנה רצתה כל כך להמשיך וליהנות מהם ובעיקר מדור ההמשך, עוד קצת.

מחלתו של צפריר היכתה באילנה כמו ברק, היא היתה מגויסת כולה בשבילו, רצה ממקום למקום כדי לא להקשות על הילדים כי אילנה תמיד אמרה שהם צריכים להמשיך בחייהם והם מאוד עסוקים, אך אנחנו לא ידענו עד כמה המתח הנפשי ופטירתו של

צפריר שברו את ליבה לרסיסים וגבו ממנה מחיר פיזי ונפשי עצום.

אובדנו של צפריר היה קשה מנשוא בשבילה אך היא ניסתה להסתיר את כאבה כדי שיהיה טוב לילדים ושיתזרו לחיים שגרתיים עד כמה שאפשר אך לא ידענו כי במקביל המחלה הארורה שבה וכירסמה בגופה הצנום.

עת חלה צפריר אילנה ביקשה "להוריד הילוך" בעבודה ולהתפנות לסעוד אותו באהבה ולהיות בשביל הילדים ולכן עברה לעבוד בחלקיות משרה במרכז האקדמי לנוער ובספריית המכללה.

כולם ראו את הקושי שלה, את הלחלוחית בעיניים שהיתה שם כמעט באופן קבוע ואת העצבות שניבטה מעיניה אך היא ניסתה בכל כוחה להיאחז בחיים בשביל היקרים לה אמה, האחים, והילדים עד שלא יכלה עוד.

משפחתה היקרה של אילנה, קמה, עומר ותובל היקרים, לאבד שני הורים בפרק זמן כל כך קצר זה לא נתפס שבא לך רק לצעוק לשמיים אך נחמתכם תהיה כי הוריהם גידלו אתכם לתפארת, תהיו גאים ביכולת של הוריהם לגדל אתכם באהבה כל כך גדולה אחד לשני, אילנה תמיד אמרה שההצלחה הכי גדולה ושל צפריר בחיים זה הילדים שלהם, בתוך תוכה היא ידעה שאתם אחד בשביל השני באש ובמים ואני בטוחה שהיא הלכה לעולמה בידיעה שזו המורשת שהיא ואבא הנחילו לכם.

תתנחמו אולי במעט שאמא לא סובלת כבר ושיש לכם אחד את השני כי זה הרבה!

ניסינו בכל השנים האחרונות להיות ולו במעט מקור נחמה לאמא, אנחנו פה תמיד בשבילכם, נמשיך לעקוב אחריכם ושתדעו שהייתם באמת כל עולמה, ושהיא הלכה לעולמה כאמא הכי גאה שיש.

בהוקרה רבה, בית המכללה האקדמית כנרת - כתבה: שרונה סלונימסקי, עוזרת מנהל מחלקת משאבי אנוש, המכללה האקדמית כנרת

חינוך חברתי אשדות יעקב – מרץ 2022

העמק וחגגו ביחד במועדון השכבה הצעירה. היה זה חידוש של מסורת אותה אנו מקיימים בחמש השנים האחרונות (להוציא את שנת הקורונה) שבה נערי ונערות אשדות מארחים את המסיבה. ההשתתפות הערה והדיווחים של צוות, מיכל פרידור ורותם בוצר, מעידים על מסיבה מוצלחת ביותר – שאפו לבנות ובני השכבה הצעירה.

ביום שלמחרת, שושן פורים, קיימנו בשותפות מלאה והדוקה עם רכזות התרבות של אשדות מאוחד ואיחוד את **האירוע הקהילתי המשותף**.

האירוע כלל הופעות של כלל השכבות א'-ח' (חברת הנעורים הייתה עסוקה בהכנות לעגלאידע ולכן לא התפנו להכין הופעה).

להופעות אלו הצטרף ריקוד של ילדי הגנים (ותודה לצוות הכיל הרך על ההשקעה המקדימה, ולדנה פרישקולניק על ההנחיה של הילדים בזמן האירוע).

לקינוח, כמו תמיד דובדבן מיוחד – ריקוד הסבתות! (חדי העין הבחינו שהיו שם גם כמה סבאים אמיצים). כל הטוב והשמחה הזו נעטף ב'בית קפה' מקומי עם מעט כיבוד ובסיומו של הערב, איך לא – נקניקיה בלחמנייה לכל דורש.

עדיין לא ישבנו לסיכום האירוע ועם זאת התחושה הכללית עימה יצאנו בסיום הערב הייתה של הצלחה וסיפוק. לראות את כל חברי הקהילה מגיעים ולוקחים חלק בשמחה היה אירוע מחמם את הלב ואני מודה לכלל הציבור על שיתוף הפעולה.

תודה נוספת **לגלית בצלאל ומאיה אלתר** על השותפות בהפקת האירוע ותמיכה לאורך כל הדרך וכמובן כמובן תודה לצוותי החינוך על כל העשייה שהתלוותה לערב זה. החל מקישוט וארגון חדר האוכל, דרך הכנת הריקודים, הפעלת הילדים וכלה בסידור המקום בסיום האירוע – שאפו לכם!.

המשך בעמוד הבא

כולנו יודעים שמנהג הוא "משנכנס אדר – מרבין בשמחה". אבל מה עושים כשאדר נכנס פעמיים? ומה עושים כשאדר מסתיים? האם מפחיתים את השמחה? אינני מכיר את התשובה אולם אני יודע שאצלנו, במערכת החינוך החברתי השמחה שורה בכל ימות השנה, ולמעשה משנכנס אדר אנחנו מגבירים אותה עוד ועוד ועוד... עד שמגיעים לפסח ומשם, דרך ל"ג בעומר ושבועות לחופשת הקיץ.

אז כן, בימים אלו אנחנו מתחילים את ההיערכות לחופשת הקיץ שתגיע אלינו בחודש יולי. נכון הוא שאנחנו עסוקים עד מעל ראשנו בחופשת פסח, אבל בהוויית מערכת החינוך החברתי, חופשת הפסח היא תחילתו של ה'מסדרון' וההכנה לקראת חופשת הקיץ. זה נכון במגוון רחב של היבטים – ילדים, צוות, פעילויות, תכניות, התנסויות ועוד. אבל בואו נשוב לעוד רגע קט לאחר, אל חגיגות הפורים.

ידוע ומוכר שלחג הפורים ישנם 2 סממנים עיקריים המאפיינים אותו. לא אינני מתכוון לסממנים המוזכרים בכתובים, או במקורות. גם לא למאום ממנהגי החג.

הסממן הראשון – אין פורים ללא גשם. אם לא יורד גשם בחג פורים כאילו לא היה חג.

הסממן השני הלא הוא המאכל הלאומי של החינוך החברתי – נקניקיה בלחמנייה. רק מי שאכל נקניקיה בלחמנייה, מתובלת בכרוב כבוש עם הרבה חרדל (קטשופ זה לחלשים) ועדיף בחצות הליל יודע שמחת פורים אמיתית מה היא.

השנה קיימנו שלושה אירועים מרכזיים לחג הפורים. הרגיעה היחסית בהתמודדות עם מגיפת הקורונה אפשרה לנו לקיים לראשונה מזה שנתיים אירועים רבי משתתפים.

האירוע הראשון היה **מסיבת פורים אזורית לשכבות ז'-ח'** מכל העמק. בערבו של שושן פורים, לאחר סיום קריאת המגילה, התקבצו ובאו כ- 180 נערות ונערים מכלל יישובי

חינוך חברתי - המשך...

בצהרי יום ו', מס' דקות לאחר סיום העגלאידע, בתזמון שקשה היה לתכנן מראש, נפתחו ארובות השמיים וגשם שטף את העמק ואת הקיבוץ. כאילו בכדי לסמן לנו שהנה הנה הושלמו חגיגות הפורים וכעת כולם יכולים ללכת לנוח בבתיהם. אז תודה גם למי שאחראי על ה"ברז" שהתאפק וחיכה לסיומה של העגלאידע ושאר חגיגות הפורים ואיפשר לנו לחגוג כהלכה.

מצוקת כ"א בחינוך איננה בעיה או נושא חדש. למעשה הוא מלווה אותי מזה חמש+ שנים מאז נכנסתי לתפקידי. יש זמנים טובים יותר ויש עיתות פחות מוצלחות. אבל תמיד חסרים במערכת החינוך החברתי אנשי חינוך והדרכה מקצועיים. אני מניח שמוכן שאינני מכוון למי שכן העיזו ובחרו לעבוד במערכת. אני מאמין וסומך את ידי על כלל המדריכים בחינוך החברתי – אבל פשוט צריך עוד מהם.

כמו בעוד לא מעט תחומי עיסוק אחרים, מגיפת הקורונה שינתה את המצב, ולא לטובה. איתור וגיוס עובדים בעת הנוכחית הפך לעניין הרבה יותר מורכב וקשה. סדרי העדיפויות ומה חשוב לאנשים השתנה ומכאן שקשה למצוא אנשי ונשות הדרכה שירצו לעבוד בחינוך החברתי. גם השינויים בעולם האקדמי, במכללת כנרת, צמצמו לנו את המאתר הקבוע שהיה (בד"כ עבדו אצלנו בכל שנה 3-5 סטודנטיות ממכללת כנרת) וזה עוד גורם מקשה.

סוף בעמוד הבא

האירוע השלישי בו לקחנו חלק במסגרת חגיגות הפורים הינו **העגלאידע המסורתית** של חברות הנעורים. כמדי שנה עמלו בנות ובני חברת הנעורים על הכנת העגלה שלהם לעגלאידע. השנה נושא העגלאידע היה ארצות, והנוער באשדות בחר במקסיקו (אחרי ששער הגולן 'חטפו' להם את הודו...).

קשה היה להתעלם לנוכח 3 דמויות הענק שהם בנו על גבי העגלה, כאשר את כל העבודה כולה הם עשו בעצמם בהנחיה וליווי של מדריך הנעורים איתי לוצאטי. בבוקרו של יום ו' הכל היה מוכן וערוך. בשעה 8:30 הם קיימו 2 הופעות 'הרצה' ברחבת המשאיות וזכו לתשואות רמות של הקהל המקומי, ילדי הגנים והבתים הכוללים הצעירים ובזאת ניתן האות ליציאת העגלה לכיוון רחבת החנייה במתחם 'בית בנדל'.

במקום התקבצו כ-15 עגלות של כלל חברות הנעורים מיישובי העמק. כולן יפות, כולן מרשימות והתקיימה תחרות הופעות בין חברות הנעורים. לצערם של בנו ובני הנעורים, השנה לא זכינו באף אחד מן המקומות הראשיים. גם דברי ה'תנחומים' שלי שהעגלה שלהם הייתה מרשימה ויפיפיה ושמה שבעצם חשוב זה העבודה על הכנת העגלה ובנייתה לא ממש עשו עליהם רושם. בסיומו של הערב, רגע לפני כניסת השבת (ויציאת החג) הוצבה העגלה אחר כבוד בחזית חדר האוכל (איחוד) על מנת להתגאות בה – ויש על מה!

חינוך חברתי - המשך...

בימים אלו הולכות ונשלמות ההכנות לקראת חופשת הפסח. חופשת הפסח תחל ביום ה', 7 אפריל ותסתיים ביום ו', 22 אפריל. במהלך החופשה תפעל מערכת החינוך החברתי באופן מלא, כמדי שנה. אני קורא להורים מבינכם, לעקוב אחר העדכונים וההודעות מהשכבות והבתים השונים בכדי לעקוב אחר הפעילות ולוודא שילידכם נהנים מהשפע הרב שמוצע להם.

בימים אלו התחלתי את החפיפה עם מורן בן שבו שתחליף אותי בתפקידי. מורן אשת חינוך (חינוך מיוחד) עם ניסיון בהובלת תהליכים והטמעה של סדירות בשגרה ועם מוטיבציה גבוהה לעבודה מאתגרת ומשמעותית. מורן מקיימת שיח נעים ומפרה, קשובה ויודעת לרתום את האנשים סביבה לשיתוף בתהליכים והיא קיבלה חוות דעת נהדרת ושבתים מהממונים עליה. מורן מגיעה עם רצון עז ומוטיבציה ללמוד ולהכיר את מערכת החינוך החברתי קהילתי באשדות יעקב והחינוך הקיבוצי בכלל.

ברור לי שאתח המשימות החשובות שמוטלות עליי בתקופה זו היא החפיפה עימה.

מאחל למורן ולכולנו הצלחה בכניסה לתפקיד ובכלל.

אמנון אביגדור

למרות זאת, אנו עושים את המירב שביכולתנו בכדי להמשיך ולהפעיל אותם בצורה מיטבית ורציפה, כאשר ברור לי שיש לכך משמעויות שיש לתת עליהן את הדעת. החל מכך שהילדים פוגשים דמויות חדשות ולא תמיד מוכרות, דרך הקושי הרב שחוסר היציבות בצוות מייצר בקיום שגרת פעילות ושגרה חינוכית מיטיבה.

גם בימים אלו, אני עוסק בניסיון לגייס עוד מדריכים. במסגרת זו שלחתי בתפוצה רחבה מודעת פרסום וגיוס לאנשי הדרכה. אשמח לסיוע ועזרה של הציבור, שלכם ושלכן בהפצת המודעה ברשתות החברתיות ובקבוצות השונות בהם אתן חברים – אולי משם ימצא מישהו או מישהי שיתאים לתפקיד.

במהלך החודשיים + האחרונים קיימנו לראשונה פעילות תהליכית חדשה בשיתוף עם מוזיאון בית אורי ורמי. בדחיפה ויוזמה של נעמה הדני, רכזת ההדרכה במוזיאון ושיתוף הפעולה עם מדריכת שכבה ז', מיכל פריד קיימנו סדרה של ארבעה מפגשים תחת הכותרת 'בתים מספרים'. בהדרכתה של עדי מאיר הנערות והערים עברו ארבעה מפגשים סדנאים שהפגישו אותם עם היבטים אדריכליים ועם בתים בקיבוץ.

גם בחברת הנעורים פעילות עניפה. התקיימו סדרה של שלושה מפגשים שעסקו בנושא זוגיות ומערכות יחסית זוגיות 'רעילות'. הם פגשו את יעל מייזלס-רוגל, אחותה של עינב רוגל משער הגולן, אשר נרצחה על ידי בן זוגה מקיבוץ מעגן. בנות ובני הנוער השתתפו במפגש בצורה 'פעילה', שאלו שאלות, הביעו עניין ולדברי יעל, איתה שוחחתי לאחר מכן היו מוכנים להמשיך ולשוחח איתה בנושא זה עוד שעה ארוכה. שכבות ז' ו-ח' עברו גם הן הדרכה בנושא דומה, באופן מותאם לצרכיהם. ההדרכה עברה על ידי מדריכים ממרכז ההדרכה שלה מרכז התמיכה והסיוע לנפגעות תקיפה מינית בקריית שמונה.

תמונה שווה אלף מילים – אבנר רון

מעבר הגבול בנהריים. היינו כחמישים איש: 45 תלמידות כיתה ח'ית מבית הספר ע"ש פירסט מבית שמש, שתי מורות ושני מאבטחים נושאי נשק.

"עצרנו ליד נקודת משטרה בצד הישראלי. המאבטחים הפקידו את הנשקים והמשכנו לצד הירדני. שני חיילים ירדנים עלו לאוטובוס בדקו את הרשימות ותעודות הזהוי של המבוגרים. הם בחנו אותנו במבטים נוקבים ומשהו באינטואיציה שלי וגם של אחותי התאומה קרן, הרגיש לא טוב. זוכרת שהזהירו אותנו שלא לצלם את החיילים אלא רק נוף ופרחים. האוטובוס המשיך לעבר גבעה קטנה שם היתה נקודת משמר ירדנית. ירדנו הסתדרנו על הרחבה. מדריך מקומי שליווה אותנו (זאב קרמר מקיבוץ גשר) קיבץ אותנו והתחיל להסביר, ואז, תוך כמה שניות נשמעו מספר יריות. באופן טבעי נלחצנו, אז המדריך אמר: אל "תדאגו יש בסיס צבאי לא רחוק". סובבתי את הראש לכיוון המגדל ואז ראיתי מצד ימין שלי חייל עם נשק שלוף יורד במדרגות תוך שהוא יורה צורות לכיוון שלנו. הכל היה כל כך מהיר, כאילו לקוח מסרט אימה. התחילה היסטוריה כללית וצרחות אימה. בנות רצו לכל הכיוונים. מרוב הלם קפאתי במקום לכמה שניות, ואז תוך כדי נסיון להמלט נחבטתי בראש ממסלע, הרגשתי סחרחורת עזה. ואז אני מבחינה ברוצח מרחק שני מטר ממני וצועקת "שמע ישראל, אני לא רוצה למות". ניסיתי להתחבא אבל לא היה איפה, הכל היה חשוף, ואז חברה טובה שלי, קרן כהן ז"ל תפסה לי את היד ואמרה: "בואי נתחבא" ואיך שהתרוממתי פגעו בי הכדורים. ראיתי את קרן ממשיכה לרדת. אמרתי לה "קרן תיזהרי" אבל מרוב הרעש של היריות היא לא שמעה אותי ואז ראיתי גוש אדום מהכתף הימנית שלה. היא התגלגלה והתגלגלה עד שנעצרה בסלע ומתה על המקום. בתוך המהומה הנוראה הבחנתי במורה (רוזה חימי) כאשר החייל מתקרב

המשך בעמוד הבא

התמונה בת 25 השנים, צולמה בבית החולים פוריה ביום חמישי 13 למרץ 97, שעה קלה לאחר הפיגוע בנהריים, בו נרצחו 7 תלמידות כיתה ח' מבית שמש ואחרות נפצעו, בהן התאומות קרן והילה עופרי שבתמונה. כמו כל תמונה היסטורית, גם כאן ישנן שתי גירסאות. האחת של חיים חצב (טבריה) הטוען שהתמונה היא שלו: "באותן שנים, מספר חצב, הייתי עורך השבועון "אינדקס הגליל" (שביתניים נסגר) בעקבות הדיווחים על פיגוע בנהריים הגעתי לבית החולים פוריה, שם פגשתי את הצלם יגאל לוי (מעריב) שהשאיל לי את מצלמתו. במיון התברר לי שבין הפצועות יש זוג תאומות. איתרתי כל תאומה בנפרד, הפגשתי ביניהן מיטה ליד מיטה וצילמתי. את הקרדיט נתתי ליגאל לוי שבאותה שעה היה במשמרת (כמרכזן של בית החולים) ולא יכל להתפנות, וכך מ"אינדקס" התגלגלה התמונה למעריב ומשם הופצה בכל רחבי הגלובוס. דני ברנר (כפר רופין) באותם ימים צלם 'מעריב', טוען שהתמונה היא שלו, והוא זוכר היטב את הסיטואציה בה הופגשו שתי המיטות ולחיצת היד המחוייכת. לאחר שהתמונה פורסמה במעריב, אומר ברנר, היא עברה לסוכנות הידיעות 'רויטרס' עימה היה למעריב הסכם בלעדיות, ובאמצעותה למאות כלי תקשורת ברחבי תבל והפכה לסמל.

היומיים הראשונים של הטיול היו משגעים, נזכרת הילה עופרי (הימנית בתמונה), ואז בבוקר היום השלישי, כשיצאנו משדמות מחולה הבטיחו לנו הפתעה: "חוו"ל בלי דרכון". זה נשמע די מפתה עבור ילדות צעירות והתלהבנו. האוטובוס הגיע לקרבת

תמונה ששוה אלף מילים –

יצא לי קול, אז הרמתי את החולצה שיראו שאני פצועה, ואז אחד מהם הרים אותי כמו שק אורז והניח אותי על המושב הקדמי באוטובוס. המורה רוזה ראתה אותי וקיבלה חוס. הרבה זמן הסתובבנו עם האוטובוס בשטח עד שיצאנו משם. מי שחילצה אותי מהאוטובוס היתה אורנה שמעוני שטיפלה בי והרגיעה אותי ואת שאר הבנות כמו אמא טובה, עד שהגיעו האמבולנסים. בכיתי לאורנה שלא מעניין אותי שאני פצועה, אני קודם כל רוצה לראות את אחותי הילה חיה. שעה קלה לאחר שהגעתי לבית החולים אמרו שיש 'חדשות טובות': אחותך פצועה. לימים תקים אורנה שמעוני את "גבעת הפרחים שנקטפו", תיטע חורשות סביבן ותשמור קשר רצוף עם המשפחות השכולות וקהילת בית שמש.

אמן של קרן והילה, שבעת הארוע שירתה בצבא קבע, שמעה ברדיו את הידיעה על הפיגוע בנהריים תוך ידיעה ברורה ששתי בנותיה נמצאות שם. בעיר בית שמש החלו אחר הצהריים להתפרסם שמות של בנות שנרצחו, ביניהן קרן עופרי, וכשראו את שאביה מגיע לבית ספר אנשים לא ידעו מה להגיד לו. היו נבוכים. מאוחר יותר התברר שההרוגה היא חברתה לכיתה, קרן כהן ז"ל.

גבעת הפרחים שנקטפו

חמישה ימים לאחר הפיגוע השתחררו קרן והילה מפוריה והובאו באמבולנס לעירן בית שמש שם התקיימה עבורן מסיבה גדולה.

סוף בעמוד הבא

לעברה ועוד רגע יורה בה... ואז... שקט. דממה מוחלטת (מתברר שלחייל היה מעצור בנשק). ואז אני קולטת שהידים שלי מגואלות בכמויות של דם ורגל שמאל שורפת לי נורא. בשלב הזה תפסו אותי שני חיילים ירדנים, אחד בידיים שני ברגלים וזרקו אותי לרצפת ההאמר (רכב כוננות ירדני) בעוד הירך האחורית שלי מדממת ואני נאנקת מכאבים. במושב שלפניי ראיתי את עדי מלכה ז"ל מפרפרת. אמרתי לה: "עדי תתעוררי" אבל היא כבר לא היתה איתנו. במצב הזה התעוררו אצלי חרדות נטישה. פחדתי שישאירו אותי שם ואז יקחו אותי לשבי בירדן. ואז אני מסתכלת ורואה שכל הבנות קמות ורצות לעבר האוטובוס ואני בוכה: "אל תשאירו אותי לבד". הרגשתי סחרחורת מאבדן דם ונלחמתי עם עצמי שלא לאבד את ההכרה חלילה. בשלב כלשהו העבירו אותי החיילים הירדנים לאוטובוס שהמשיך לצד הישראלי, שם העבירו אותי לאמבולנס בדרך לבי"ח פוריה. כל הדרך לבית החולים התחננתי שימצאו את אחותי התאומה קרן. שיגעתי את כולם, עד שלבסוף איתרו אותה במיון, ואז באה התקשורת וצילמה אותנו יחד בתמונה המפורסמת.

קרן עופרי, האחות התאומה מתארת את אשר ארע מנקודת ראותה: איך שנכנסנו לירדן הרגשתי אי שקט. משהו לא נתן לי מנוח. צעקתי על המורה רוזה שאני לא יורדת מהאוטובוס, רוצה לדבר עם אמא. רוזה שיכנעה אותי לרדת, אמרה 'אני אשמור עליך'. ואז התחילו היריות. קפאתי במקום ולא יכולתי לזוז. בזמן היריות המורה יפה נפלה לא רחוק ממני, אז צעקתי "המורה יפה קומי". החייל התקרב מרחק מטרים אחדים ממני ואז ירה. מתוך אינסטינקט סובבתי את הראש והקליעים פגעו בבטן אך למזלי לא חדרו לאיברים פנימיים אחרת לא הייתי כאן היום. רסיס אחד יושב לי עד היום סנטימטר מהכליה (הרופא אמר שזה מצריך ניתוח מסובך ובחירתי שלא לעשות). לאחר שנפגעתי ירדתי למדרון שם מצאתי עצמי בין גופות חברותיי לכיתה: שירי ונטלי. איך שנגמר הירי תפסו אותי שני חיילים ירדנים. חשבתי שחוטפים אותי. ניסיתי לצעוק לעזרה אבל לא

תמונה ששווה אלף מילים –

בזכרונות כואבים על אובדן של שבע חברות לכיתה. הפסיכולוג המליץ לי לשמור בחיי היום יום על קור רוח: לא להתרגז, לא לקחת ללב יותר מדי. בגיל 18 נישאתי ועברתי לירושלים שם נולדו שלושת ילדיי. לאחד מכן התגרשתי וחזרתי לבית שמש. אלה היו ארבע שנים קשות ביותר.

היום, בגיל 38 וחצי, מתגוררת קרן בישוב חריש שבשומרון, מנהלת עסק עצמאי של הפקה ועיצוב ארועים, תחום אליו הגיעה בעקבות קורסים שעשתה בתחום. "אני תמיד הייתי טיפוס שמתמודד, אומרת קרן, וכעת אני מתמקדת בלעשות טוב ולשמח אנשים". למרות שפציעתה הוגדרה 'קלה', היא סובלת עד היום כאבים טורדניים באזור הבטן, ולאחרונה אף הגישה בקשה לקבל גראס רפואי, אך נדחתה בגלל שהטיפול באפידורל לא היה רציף לטענת שלטונות הבריאות. "על אף הכאב הפיזי, שמופיע מעת לעת, אני לא נתקעת בתוך זה. למדתי לשחרר, מה גם שיודעת שהכאבים של אחותי תהילה, חזקים בהרבה משלי".

קרן מספרת שבנה הצעיר, שלומד בכיתה ח' (בדיוק הגיל בו היא הייתה בעת הפיגוע). עמד לאחרונה לצאת לטיול שנתי, חטפתי 'בלאק', ורק לאחר מאבק עם עצמי נתתי לו את הסכמתי. תוך ידיעה שמישהו למעלה שומר עליו. "בטבע שלי אני אדם אופטימי" וחזק, מעידה קרן על עצמה, "יומה שתמיד החזיק אותי על הרגליים, גם בתקופות הכי קשות, זו שמחת החיים שטבועה בי, וההכרה שקיבלתי חיים במתנה ואני צריכה לנצל אותם עד תום. כל השאר מתגמד".

קרן עופרי

"לא הרגיש לי נוח באוירה הזאת", אומרת קרן שבתום הארוע שבה לביתה, בעוד אחותה התאומה תהילה הועברה להדסה עין כרם לסדרת ניתוחים נוספת. עקבות הפיגוע ניכרו היטב אצל תהילה בשנים הבאות: ירידה בלימודים, מצבי רוח משתנים, הפרעות אכילה, סינטיים בלילות. פחדים שונים ומשונים. נקבעו לה 24 אחוזי נכות לצמיתות. תהילה: עברתי שני ניתוחים להוצאת רסיסים, אבל רבים נותרו בגופי עד היום והם סינטי עבירים. הירך הימנית שלי מפוצצת רסיסים, ולכן הרגל נרדמת לי בישיבה לפרקי זמן ארוכים, ובחילופי חום וקור אסור לי להיות יחפה, כי אני מיד מקבלת מכת קור לרגל.

העדתן במשפט שנערך לחייל בעמאן. מה זכור לכן?

תהילה: הייתי בלחץ היסטרי. ילדה בת 14 שלא יודעת מה רוצים ממנה, בעוד שעורך הדין של הרוצח מנסה לעשות מניפולציות שיוציאו אותנו אשמות. הרוצח ישב בתוך כלוב כמו ארי בסוגר, כאשר מסביב לכלוב מאבטחים ירדנים. איך שראה אותי נכנסת, החל להשתולל ולקלל. בין השאר אמר (אני מבינה ערבית) שהוא מצטער על שלא הרג את כולנו... קרן: היה לו את אותו מבט נוקשה ומאיים כמו ביום הרצח, שלא מביע שום רגש חרטה. התחלחלתי.

לאורך השנים הקפידו תהילה וקרן להגיע לטקסים שמתקיימים מדי שנה בנהריים לציון זכרון של שבע חברותיהן שנרצחו באי השלום, ובאחד המקרים אף הגיעו לזירת הרצח מעבר לגבול. בטקסים אלה, אומרת תהילה, אנחנו מסתכלות אל הגבעה שמעבר לגבול ומודות לאל שנשארנו בחיים.

הטראומה שעברה קרן (בעקבותיה הוכרה לה נכות של עשרה אחוז), הקשתה עליה לחזור לתפקוד מלא, ולמרות שנתוני הגיוס שלה לצה"ל היו טובים (קב"א קצונה) ורצונה להיות לוחמת, היא לא הייתה בשלה לכך נפשית ובהמלצת הקב"ן נקבע לה פטור. לימים התחרטה על שלא עשתה צבא. "שנים הייתי מטופלת באפידורל וכן טיפולים פסיכולוגיים שלא ממש עזרו", אומרת קרן. "פורים, שחל בחודש שבו ארע הפיגוע, היה עבורי לאורך שנים חג קשה מנשוא, מלווה

תמונה ששווה אלף מילים –

אלופות !!!

כותב רז גל בחשבון הפייסבוק שלו: "גאים בכך בנות נפלאות שיצרתן פה קהילת כדורסל נשים שהולכת וגדלה. אתמול (יום ב' השבוע) ראינו את העוצמה של הכח הנשי אצלנו באגודה. קבוצת הבוגרות בשנה הראשונה להיווסדה, לקחה אליפות ועלתה ליגה הכי מהר שאפשר. המטרה היא להמשיך קדימה ולא לעצור. הקבוצה מורכבת משחקניות עבר שגרות פה באזור בתוספת קבוצת נערות כיתות י"ב-י"א שגדלו בעמק הירדן מכיתה ג'. מרגש! על החיבור הנהדר הזה מנצח המאמן **אוריין לונסקי** שעושה עבודה גדולה. כל הכבוד לאוריין, ולכל השחקניות ולמשפחות הנהדרות שהגיעו לעודד. לפני המשחק קיימנו הפנינג של משחקים לקבוצות החוגים מחוקק ודגניה ב' עם השתתפות הקט-סל בנות. חגיגת כדורסל ב'יתכון בית ירחי- תענוג גדול".

והרשו לי בשם עלון אשדות להוסיף תודה אישית למנהל קבוצת הבנות **ישי יחיאלי** שבתו **נועה** מככבת בקבוצה יחד עם **מורן פולק** ו**רז גל**, הרוח החיה, המעוררת והתוססת בכדורסל עמק הירדן. **הכל בזכותך!**

תהילה עופרי

הילה שבעקבות הרצח הוסיפה לשמה (בעצת רבנים) את האות ת' והיום היא **תהילה**, מתגוררת ברחובות, גרושה ואם לארבעה: שתי בנות בוגרות (18 ו-19) שמכירות היטב את הסיפור ואף היו איתי בנהריים מספר פעמים, ושני בנים צעירים בני שבע ותשע. הרבה שנים עבדתי לפרנסתי בעבודות משק בית, היא מספרת. דווקא תקופת הקורונה חוללה בי שינוי לטובה בכך שיצרה אצלי מוטיבציה ללמוד והריפוי האמיתי שלי, היה לקחת סדרת קורסים (כמו ריפוי בעזרת תנועות עיניים), שעזרו לי להשתחרר מחרדות אינסופיות כמו ניפוח בלונים, רעמי זיקוקים ואפילו צפיה בסרטי פעולה.

איך את מסבירה את השינוי שעברת?

תהילה: בעבר עסקתי בניקיון חיצוני כי פחדתי לעסוק בניקיון הפנימי. כעת זכיתי ללמוד על בשרי כיצד ניתן לשחרר מהתקפי חרדות, שהן כדור שלג שלא נגמר. הרבה זמן כעסתי על בורא עולם, בגלל מה שקרה לי, ועכשיו אני מודה לו על היכולת שנתן לי לעזור לאחרים. הקורסים שעברתי לימדו אותי המון דברים על עצמי ועל החיים. הפכתי להיות הרבה יותר מאופקת ורגועה, ולאור השינוי אני מתעתדת בקרוב לפתוח קליניקה משלי כדי ולסייע לנפגעי פוסט טראומה, ובכך אולי לסגור מעגל.

אבנרן

תמונות ממרוקו – אבנר רון

הדרך מאסוירה לקזבלנקה חדגונית ומשעממת להחריד, אלא שבקילומטר ה-70 מופיעים עצי ארגן מהם מופק שמן נדיר באיכותו. שמן עץ הארגן נחשב ליקר ביותר בעולם בזכות וויטמין E וחומצות שומן חיוניות כמו אומגה 3 ו-אומגה 6. על עצי הארגן מטפסות בלא קושי עיזים לבנות, המכלות את העלים הקוצניים ומנערות את ענפי העץ והפירות האגוזיים שנופלים ארצה כפרי בשל ומועברים אל מפיקי השמן. תהליך הפקת שמן הארגן מבוצע בעיקר על ידי קבוצות נשים בשיטה מסורתית של כתישת האגוזים באבן ריחיים שלאחר יבושם בשמש וקלייתם בתוספת מים, הם הופכים לעיסה ממנה מופק השמן יקר המציאות המשמש לתעשית התמרוקים ולמאכל.

המשך בעמוד הבא

אסוירה - עיר דייגים ציורית על חוף האטלנטי במערב אפריקה. תסתכל מעבר לאופק אולי תגלה את אמריקה... אלפי שחפים המשחרים לטרף שיותירו להם הדייגים. סימטאות עקלקלות בהן משייטים בכפיפה אחת בני אדם לצד כלי רכב ממונעים, אופניים של שנות החמישים ועגלות דו גלגליות (אמצעי שינוע נפוץ). התנועה בסימטאות הצרות מחייבת זהירות יתרה, כאשר מילת המפתח היא 'באלאק', משמע 'זהירות'. גלי האוקינוס מתדפקים בעוצמה על ירכתי המלון שבו אנו מתאכסנים, כאשר מה שמפריד הוא שובר גלים צר שנבנה לפני מאות שנים, הרבה לפני שהמילה 'צונאמי' נרשמה בלכסיקון.

הים הוא מקור הפרנסה העיקרי של אלפי משפחות שנציגיהם יוצאים אל הים בוקר בוקר על גבי ספינות רעועות. הספינות הגדולות יותר מפליגות למרחק של יום הפלגה, לעיתים יותר, אל לב האטלנטי ללכוד לווייתנים, כרישים או דגי טונה, שאם התמזל המזל נגררים אחר כבוד לצד הספינה. הדייגים הקטנים, ואלה הרוב, מוכרים את סחורתם בסוג של מכירה פומבית כאשר ילדים בני 6 המסיעים לדייגים בהובלת הארגזים מחוץ למעגן, מקבלים את שארית הדגים שנותרת אחרי שהשחפים מילאו את כרסם. הצלמים שבינינו, (ואלה שווים רשימה נפרדת...) מתכנסים בשבע בבוקר אל מרפסת המלון הפונה לים, לצפות בזריחה, אך מתאכזבים שהעננים (שוב) גונבים את ההצגה. או אז אני נזכר בערגה בשיר "יש מקום" מתוך קזבלן, שכתב דן אלמגור למנגינתו הקסומה של דובי זלצר "שם השמש מאירה מעל את החוף השוק והנמל".

תמונות ממרוקו - המשך...

מרקש העיר האדומה. המוני בני אדם שמוכרים הכל- קופים נטולי זנב הלבושים כחתן בחופתו, נחשי קוברה הנעים לקצב חליל, תבלינים במיטב ריחות וטעמים ואפילו דוכן של מרפא שיניים, שמתאים שיניים תותבות לכל דורש במחיר מציאה. עולם שלישי במיטבו.

סהרה שהוא המדבר הגדול בעולם, משתרע על שטח של כ-10 מיליון קמ"ר, כחמישית משטחה של יבשת אפריקה. החולות האינסופיים נוסכים בך תחושה של שלווה פנימית שאף מדיטציה לא תשרה בך: קווי דיונות ישרים כסרגל, גמלים פוסעים בנוף עצוב, עקבות שנוצרים ומיד נעלמים. סהרה גדושה כפרים בהם תראה בשעות היום רק נשים וילדים. הסודנים שהגיעו למדבר במאות שחלפו הם היום בני בית ווהמוזיקה הקצבית שיוצרים חודרת לנשמה. אי אפשר שלא להזכיר את ה**ברברים** שהם תושביה הקדומים ביותר של צפון אפריקה, ונקראים "אימאזיג'ין" ("בני חורין") בשפה התאמאזיגית שלא דומה לשום דבר שאתם מכירים. הברברים מאכלסים את האדמות שבין מדברסהרה לים

התיכון ובין מצרים לאוקיינוס האטלנטי ומהווים מרכיב משמעותי באוכלוסיות צפון אפריקה.

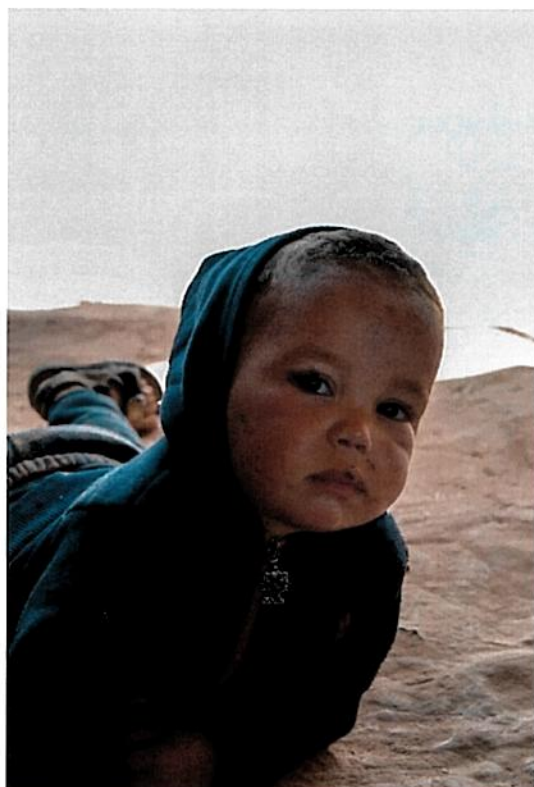
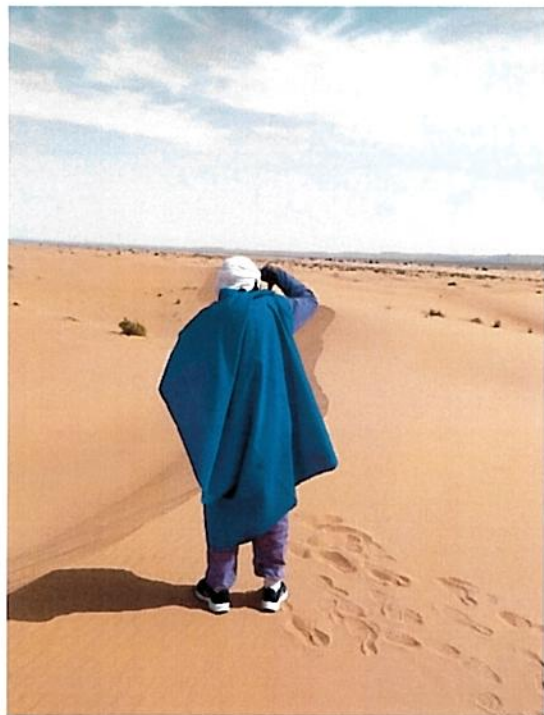
המשך בעמוד הבא

הדרך למרקש מהסהרה חוצה את הרי האטלס הגבוה (2400 מטר) מתפתלת בינות כפרים נידחים וחסרי שם, ואם עצרת לרגע, עטים עליך ברברים מקומיים המוכנים כמעט להוריד את המכנסים, ובלבד שתקנה מהם שריד של מאובן, צמיד או מלבוש. אחרי ההר בא המישור, שם מתקדרים פני השמים, ויום שהחל בהיר, שמש ומחויך, הופך באחת לגשם סוחף והטמפרטורות צונחות בהתאמה. שריף, המדריך המקומי שלנו, מתחבב מאד עלינו הישראלים, והידע השופע מפיו לא יסולא בפז.

הדרך מהסהרה לציביליזציה עוברת דרך בית מלאכה לעיבוד וליטוש מאובנים שגילם מוערך במאות מיליוני שנים. האבולוציה התת מימית כך מסתבר, לא השתנה הרבה במהלך מאות מיליוני השנים הללו, ודג שהתאבן על גוש סלע נשאר חקוק "קופי פייסט". עוד ראינו בארות שרשרת (פוגארות) שהוליכו (היום כבר לא) מים למרחקים של עשרות קילומטרים, כמותן בזער אנפין ניתן למצוא גם אצלנו בבקעת הירדן ועוד מקומות. מפעל מים לאומי בלב אזור מדברי.

תמונות ממרוקו - המשך...

תמונות ממרוקו - המשך...

קרמיקה. במסגד יש גג נפתח, לשם הזרמת אוויר טרי למתפללים. מי שהדריך אותנו במסגד הוא מרוקאי שדובר עברית שוטפת וכל זאת על פי דרישה של המלך, ללמדך כמה חשיבות מייחסים במרוקו לקידום תיירות החוץ.

מילה על החבר'ה שיצאתי איתם למסע: זה היה סוג של הימור שהצליח. צלמים הם עם מיוחד. באמת. לא דומים לשום גילדה אחרת. המצלמות רחבות העדשה וארוכות הקנה שמחירן בשמים, לא נחות לרגע ותאווה הצילום אינה יודעת גבולות, תרתי משמע (היו בינינו שלחצו על כפתור הצילום עשרת אלפים פעם לפחות. אני בקושי 500). היו רגעים שריחמתי על הנהג שלנו (חומד של בחור) שנאלץ לעצור פעם אחר פעם את המיניבוס על שפת כביש הפונה לתהום, כדי להנציח חמור, חתול או קבצן, אללה ירחמו. ואגב, המרוקאים למדו שיטה: צילמת-שילמת. על כל פראם שנתפסת, יבקשו ממך כמה דירהמים ולא יעזור לך כלום. אלה חוקי המשחק.

תודה לכם על ציומת הלב!

אבנורן

דברים שאפשר לראות במרוקו ולא רק שם: קופים נטולי זנב, חסידות מקננות על צריחי מסגדים, חמורים, עיזים, כבשים, שלג בפסגות ההרים, ארמונות, אגמים, עיירות בוך חצי נטושות. מציאות של פעם שלא ממחרת לשום מקום. שאלתי את המדריך, מה אראה אם אזדמן למקום נניח בעוד מאה שנים? 'אני מניח שלא תראה הבדל', השיב לי.

פאס עיר מיוחדת עם נקודה יהודית חשובה (שם למשל נולד הרמב"ם). את כל הנדרש לצרכי הקיום, מכינים שם בדרך מסורתית: קרמיקה, בדים, מוצרי סידקית, ומעל הכל-תעשיית עורות מפותחת יחידנית בעולם כנראה כאשר המבוקש ביותר, הוא עור של גמל (שמסקלו נמוך בהרבה מזה של פרה. העור הגולמי מושרה בלשלת של ציפורים (כן, כן) שנקנית מאנשים המחזיקים לצד ביתם כלובים מיוחדים למטרה זו. מחיר הלשלת יקר מאד, כי בלעדיה לא ניתן עבד את העורות למוצר סופי נטול ריח שעמיד למים ואינו בעיר.

שפשוואן עיר כחולה, ציורית, והרים ביב לה. מצטיינת בסימטאות פתלתלות בגוני כחול, תכלת וטורקיז, עם חפצי נו ובעיקר שקט. עיר כלבבי. על חלק מדלתות הבתים בשפשוואן כמו מקומות אחרים בארץ המאגרב, מותקנות שתי טבעות. הנמוכה יותר נועדה לבני הבית, הגבוהה יותר, שצלילה שונה, עבור אנשים הבאים מן החוץ. על פי צליל הנקישה יודע בעל או בעלת הבית, האם לפתוח 'על עיוור' או לברר קודם את זהות הנוקש.

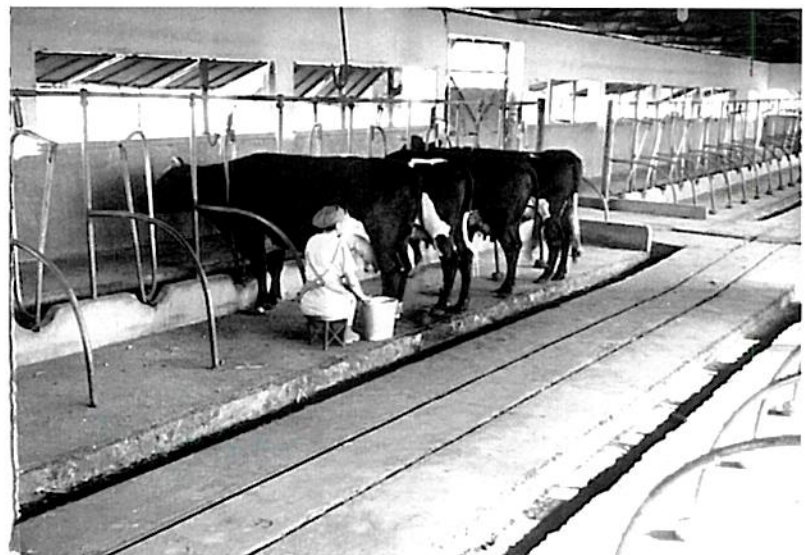
קזבלנקה העיר הלבנה. המודרניזם ניכר והרחובות הומי אדם רוב הזמן. מסגד חסן השני שמכיל 20 אלף מתפללים בו זמנית, וחלקו בנוי על המים, הוא השלישי בגודלו בעולם. במרכזו צריח בגובה 210 מטר, מה שהופך אותו לצריח המסגד הגבוה בעולם. בראש המגדל מצויה קרן לייזר המצביעה על הכיוון למכה. אמנים מכל ערי מרוקו הובאו למסגד כדי לגלף 53,000 מטר מרובעים של עץ, וכן לרצף 10,000 מטרים מרובעים של

חדש מול ישן

המכון הקרוסלי החדש שנחנך לאחרונה ברפת נטופה

לעומת הרפת של מלחמת השחרור

וכאן באה תוספת בכתב-יד מאת הצלם אליהו כהן ז"ל: "ארבע הפרות (מתוך עדר בן מאתיים) שנשארו ברפתות של אשדות במלחמת הקוממיות: כל העדר פונה אז ליגור מחשש ההפגזות וההפצצות. לשמור! היסטוריה".

ארכיון אשדות

עלון אשדות לדורותיו

חמש מאות – יצחק מאור מחרוזת אחת

500 זה מספר מכובד, מספר עגול, ולפי כמותו – מחצית האלף, וכיון שהוא המספר הסידורי של היומן-עלון הזה, החל מתחילת ינואר 1951 (מאז נפרדו שני חלקי אשדות-יעקב), ראוי המספר הזה שנציין אותו ב'מחרוזת' שלנו.

אכן, כשנות דור מופיע היומן שלנו באופן פריודי, לפי הכלל – כל שבועיים, ונתגלגלה זכות ע"י המערכת הנוכחית, שהסבה את שמו ל'עלון', שהרי זה מכבר איננו עוד 'יומן', ומן הראוי ששמו יבטא טיבו ומהותו. ואין צריך להרבות דברים על חשיבותו של עלון פנימי לשוב הקיבוצי, שהריהו בטאון לחיינו המשותפים בכל התחומים: המשקי, החברתי, בתחום היחסים שבין אדם לחברו ובין הפרט לכלל, ואפילו משמש כלי לביטוי ספורית לחברים, המוכנים לנסות כוחם בתחום זה.

יש לקוות, איפא, שחברי קיבוצנו ידעו להעריך את העלון ויסייעו להופעתו הסדירה ולהעשרת תוכנו, ע"י שיספקו למערכת מידע שוטף מהענפים, מהמוסדות, מתחומי עבודתם ופעולתם. ולמערכת נאחל עבודה פוריה והצלחה. מי יתן שתזכה לציין עוד הרבה מספרים עגולים של העלון. אמן, כן יהי רצון.

והנה הגענו לעלון 1577 !!!

מלף-טוב!
לאילנה פולק ומנחם פולק
להולדת הנכד
בן אלעזר ואמראל
מלף טוב למשפחה!

מלף טוב!
לעדנה חלף וצופר חלף
להולדת הנכד
בן לאמיר ואור
מלף טוב למשפחה!

מלף טוב!
לחני אופיר ולבארי אופיר
לניסואי הבת יובל עם מריאנו
לאלתר אופיר לניסואי הנכדה!
מלף טוב לכל המשפחה!

מלף טוב!
לתרצה הימן
להולדת הנכדה
בת לשי ואילה
מלף טוב למשפחה!

עידכונים מהדור הצעיר

טורת רבות

התגייסו ומתגייסים לצה"ל

אוהב ציון חן (בת) – 24/03/22 (מג"ב)

לוי ליהי (בת) – 24/03/22 (מג"ב)

בן שיטריט נווה (בן) – 07/04/22 (צנחנים)

לוי אופיר (בת) – 25/04/22 (מש"קית חינוך)

משה חי קסם (בת) – 26/04/22 (חיל אוויר)

שיהיה בהצלחה, שמרו על עצמכם,

צור צ'סיר קהילת אשדות יעקב

א"ח/צ

מזל טוב!

צ'סיר היימן ואליאס רחיל

להולדת התאומות אמי ואיילין

אחיות אליה, עמית, יולי ואיילי

אתרצה היימן להולדת הנכדות

מזל טוב לכל המשפחה!

אביב שמח לכולנו.

האביב פה.

ואיתו חג פסח – חג החרות, חג האביב

יום רביעי 13.4 בשעה 18:00 נקיים את טקס קציר העומר המסורתי בהנחיית שרה'לה שרון, בשדה השיבולים בכניסה לקיבוץ. – כולם מוזמנים להגיע בלבוש לבן.

יום חמישי 14.4 בין השעות 17:00-18:30 יחולק שי לחג ברחבת בית קרפ. מוזמנים להגיע ולקבלו.

ביום שישי, 15.4.22 – יתקיים ליל הסדר בחדר האוכל, בארגונה והובלתה של ראלה ראובני ובהנחייתה של שרה'לה שרון. כמות הנרשמים הינה גדולה ויפה ונשמח מאד למתנדבים שיסייעו בבניית הבמה ובעריכת שולחנות החג (מוזמנים לפנות לראלי).

במקביל, אנו נערכים לימי הזיכרון, וליום העצמאות.

בנוסף, מתגבשת קבוצת הרצים שתציג אותנו במרוץ העצמאות, בהובלת אורן ברגר ומיכל פרידר. עדיין חסרים רצים למקצים השונים על מנת שתהיה לנו נבחרת ראוייה – נשמח להשתתפותכם. (מוזמנים לפנות לאורן ברגר)

גם יום הגבר המגבש והחוויתי, מתחיל להיבנות בעבורכם הגברים. וגם לשבועות כבר מתחילים להיערך.

תודה רבה – לצוותים המגוונים על עשייתם הרבה תודה לכל המשתתפים ולכל הנרתמים לעזרה.

חגים שמחים לכולנו!

מאיה אלטר

מריופול כמשל - יונתן אלתר

החריב את העיר הזו. בתיה של העיר שוקקת החיים נהרסו, אנשים איבדו את בתיהם, אנשים נהרגו או נפצעו. אין מים, אין חשמל, אין דלק, אין תרופות, אין מוצרי יסוד בחנויות. בתי חולים ובתי ספר - הופגזו. התעשייה שותקה, הנמל יבש, המטוסים, הרכבות והאוטובוסים - נדמו, אנשים לא

הולכים לעבודה ולא חוזרים ממנה, לא עושים קניות, לא עושים ספורט ולא עושים אהבה. צררו מעט ציוד, נתנו יד לילדים וצועדים אל הגבול 460,000 פליטים.

היום אין מריופול! עיר חיה ותוססת בגודל של תל אביב (469,000 תושבים) הפכה לעיר חורבות

המחשבה שבשנת 2022 אפשר לכבוש מדינה עצמאית והעולם הנאור שותק - מפחידה אותי. אבל זו לא מחשבה, זו מציאות. המציאות שבה בשנת 2022 אפשר לכבוש ולהרוס עיר מודרנית ומפותחת בת חצי מיליון תושבים, והעולם המודרני מצלם, מדבר, מאיים אבל לא ממש נוקף אצבע - מפחידה אותי נורא.

מריופול היא רק אחת הערים שנהרסו. שלושה מיליון פליטים שנוודים עם שקיות בקור של מתחת לאפס והעולם יושב בחיבוק ידיים - מזעזעת אותי. אני זוכר סרטי קולנוע על איש רשע שרוצה להשתלט על העולם, רוצה לפוצץ את כולם. בסרטים שראיתי הופיע גיימס בונד או סופרמן או ספיידרמן והציל את העולם. גם אם אין באמת, אנשים כאלה? למה אף אחד לא עוצר את הדב הרוסי?

המשך בעמוד הבא

מריופול היא מעשרת הערים הגדולות באוקראינה ונחשבת למרכז חשוב של תעשייה כבדה של ייצור מתכות, מכוניות, כימיה וכדומה. סך ערך הייצור התעשייתי - כ-7.4 מיליארד \$

מריופול היא גם מרכז מדע תרבות: שתי אוניברסיטאות, כ-10 מכוני מחקר, תיאטראות ובתי קולנוע וגם מרכזי ספורט: כדורגל, כדורסל

למריופול נמל ים גדול על ים אזוב ונמל תעופה בינלאומי. הוצאות ממנה גם רכבות יומיות למוסקבה, יש בה רכבות חשמליות פרבריות כ-80 קווי אוטובוס, קווי טרוליבוס, קווי חשמלית ומוניות.

מריופול מונה כ-460,000 תושבים (2014). ויש בה קהילה יהודית משגשגת.

במריופול, קמים יום יום, מאות אלפי אנשים לעבודה, וחוזרים מהעבודה, עושים כלים, ועושים אהבה. עשרות אלפי ילדים הולכים לגנים ולבתי הספר, יוצאים לגינות, מתנדנדים על נדנדות, מתגלשים במגלשות. כ-20 אלף סטודנטים הולכים ללמוד באוניברסיטאות המקומיות, אנשים הולכים לתאטרון, צופים במשחקי כדורסל, משחקים כדורגל או טניס, שוחים בבריכות השחייה. רוקדים ריקודים סלונים, משתתפים בקונצרטי רוק, מטיילים לאורך הנהר, קונים בקניונים, יושבים במסעדות ובבתי קפה, רואים טלוויזיה...

כל זה היה נכון עד ה 24 במרץ 2022

ב-24 לחודש מרץ שנת 2022, הצבא הרוסי פלש לאוקראינה ותוך כמה ימים, בהפצצות מטוסים, טילים, ארטילריה וטנקים -

מריופול כמשל - המשך

הנער שלמד איתך בבית הספר
שסחרר אותך בנשיקה מאחורי בית החרושת
הישן אוחז רובה בגודל של הגוף שלו.
את עוזבת את הבית רק
כשהבית לא מרשה לך להישאר.
אף אחת לא עוזבת בית אלא אם הבית רודף
אותך.
אש בוערת תחת כפות רגליך
דם רותח בבטןך
אף פעם לא חשבת לעשות משהו כזה
עד שהלהב צרב איומים על צווארך
וגם אז המשכת לזמזם את ההמנון מתחת
לנשימתך
רק כשקרעת את הדרכון שלך בתא שירותים
בשדה תעופה
ממררת בבכי מול כל קבוצת דפים קרועים
הבנת שאין לך דרך חזרה
אתם חייבים להבין,
אף אחת לא מעלה את ילדיה לסירה
אלא אם המים בטוחים יותר מאשר האדמה
אף אחת לא חורכת את כפות ידיה
בתחתית של רכבות נוסעות
מתחת לקרונות משא
אף אחת לא מעבירה ימים ולילות בבטן של
משאיות, ניזונה מנייר עיתון אלא אם
הקילומטרים הנגמאים
אינם רק בשביל המסע.
אף אחת לא זוחלת תחת גדרות
אף אחת לא רוצה להיות מוכה
או שירחמו עליה...

השיר עוד ארוך, אפשר למצוא אותו
ב"גוגול" תחת שם השיר ושם המשורר

ההרס במריופול, בערי אוקראינה וחוסר
האונים של העולם – הורס את האופטימיות
שלי, פוגע בתמימות שלי.

מדמיוני: כמו באוקראינה, גם אצלנו,
ממזרח נפתחה הרעה, קיבוצי עמק הירדן
הנמצאים מזרחית לירדן, מופגזים בטיילים
פצצות מהאוויר, המלך החדש של ממלכת ירדן
טוען שכל מה שמזרחית לנהר הירדן שייך
לממלכה שלו. טורים של טנקים זורמים
מהרי הגלעד, מערבה. הקיבוצים שממזרח
לירדן, הפכו לאיי חורבות, חדרי בטחון
והממ"דים לא עומדים מול הפצצות
החדשות. בקיבוצים, אין חשמל, אין מים,
אין דלק למכוניות. את הנשק לקחו מפה כבר
מזמן. אנשים, נשים וטף, חסרי בית, צועדים
עם צרורותיהם, מערבה למרות שגם שם
מאד לא פשוט, היות והקיבוצים המערביים
נפגעים מהאש המומטרת על המזרחיים.
בעצם אין לאן ללכת. חיל האוויר המפואר
שלנו שותק על ידי הקרקרים ואינו יכול לפעול.
כוחות רגליים שנשלחו לעזור נבלמים על ידי
מטוסי הוד מלכותו.

והעולם שותק!

מה יהיה איתנו? לאן נלך?

חג פסח שמח! יונתן אלתר

אף אחת לא עוזבת בית אלא אם
הבית הוא לוע של כריש.
את רצה אל עבר הגבול רק
כשאת רואה את כל העיר רצה לשם
השכנים שלך רצים יותר מהר ממך
הנשימות מדממות בגרונותיהם

מתוך היחד הזה יצמח משהו חדש,

וחושב עד כמה הוא נכון. עד כמה הוא רלוונטי גם כיום. עד כמה אנו מצויים גם כיום, כל יום לבחון את רלוונטיות העשייה שלנו. לתקן ולעדכן אותה ובכך למעשה לשמור ולשמר את קיומה ועוצמתה.

אין ספק שמדובר במשימה לא פשוטה. אפילו מורכבת מאוד. סזיפית, מתמשכת. למעשה 'אין סופית'. על מנת לעמוד בה ולקיימה בהצלחה אנו נדרשים לא אחת לעזרה ולתמיכה מצד אנשים וגורמים נוספים. בין אם הם בעלי תפקידים מוגדרים בקהילה ובין אם הם חיצוניים לקהילה ויכולים לסייע לנו.

והעשייה הזו מורכבת עד מאוד. והיא הולכת ונהיית מורכבת עוד יותר משנה לשנה לנוכח המציאות המשתנה בתדירות גבוהה ולא אחת אנו מוצאים עצמינו אובדי עצות ומשתאים אל מול סוגיות ומצבים חדשים שטרם נתקלנו בהם וטרם פגשנו. בתוך המציאות הכאוטית שבה אנו מתקיימים ופועלים אנו מוצאים מעת לעת נקודות אור שמסייעות לנו בהתמודדות השונות.

לא, אינני שוגה לחשוב שבעוד יומיים אמצא תשובה ומענה לכל הסוגיות הבוערות שמעסיקות אותי כמנהל חינוך בקיבוצי. הלוואי, אבל זה לא יקרה. אני מניח ומאמין שאמצא שותפות ושותפים. אנשי ונשות חינוך מעולים שמתמודדים ומתלבטים בסוגיות דומות, ולעיתים אף זהות לאלו שמעסיקות אותי. אנשי עשייה וחזון שעושים לילות כימים למען חינוך הדור הבא של אזרחי המדינה.

ומתוך 'היחד' הזה, מתוך המפגש המשותף, השיח, ההתלבטויות, הדיונים, התובנות וגם אי ההסכמות יצמח משהו חדש, אחר, שבעזרתו ניתן יהיה לשנות, להשתנות, להתקדם.

תודה לכל מי שבחר/ה לבוא לכאן היום, אין ספק שמדובר בקבוצה איכותית ומובחרת שאני שמח, ויותר מכך גאה להיות שייך אליה.

העביר יונתן אלטר מתוך "השבוע בתנועה הקיבוצית"

אמנון אביגדור, מנהל החינוך החברתי ב"אשדותיים" (אשדות יעקב איחוד + מאוחד), הוזמן על ידי דבי ברא"ס, ראשת אגף חינוך בתנועה לברך את משתתפי ומשתתפות כנס החינוך ה-7 שהתקיים במרכז התנועה הקיבוצית, בשם ה"שטח". אמנון היטיב לתאר ולהסביר את שגרת תפקידם של המנהלים בתקופה הכאוטית שבה אנו חיים מאז פרוץ הקורונה, ואנו מביאים כאן חלק מדבריו מעוררי ההשראה.

צילום: גל אהרונוביץ'

לאורך השנים והזמן, התנועה הקיבוצית, עוברת תהפוכות וטלטלות. יודעות עליות ומורדות. הצלחות וכישלונות. עתות מורכבות וזמנים מפוארים. אם יש משהו אחד שמלווה את מערכות החינוך כחוט השני לכל אורכה של הדרך, זו היכולת ללמוד. כל הזמן. מכל דבר. ללמוד ולהתאים את העשייה והפעילות לעת הנוכחית. לשמור על החיות, על הרלוונטיות, על האמת והערכים, גם בזמנים שבהם כלל לא ברור מהי האמת ומהם הערכים.

רבים שוגים לחשוב שתמצית תורת האבולוציה של דארווין הינה האמירה "החזק שורד". האמירה האמיתית, הנכונה הייתה "המסתגל שורד". מי שיודע להתאים את עצמו. להתחדש, להמציא את עצמו בכל פעם מחדש, הוא הוא יהיה זה אשר ישרוד.

ומעת לעת, כאשר אני נתקל בדילמות וסוגיות שונות הקשורות להפעלתן וקיומן של מערכות החינוך אני מהרהר במשפט הזה

ארכיון אשדות יעקב איחוד

אלתרמן (תרגום הבלדות הסקוטיות). בעיתון "הבקר" מהתאריך 6.12.1955, כתב א. רמבה: "לרגל חגיגת-היובל של זאב יוסיפון (יוסקוביץ) שנערכה לפני כמה ימים בבית הקפה 'כסית' ברחוב דיזנגוף בתל אביב. ...המאורע הגדול, שאיחד לערב אחד את כל המפלגות אשר 'לארץ ישראל העובדת', את הסופרים והמשוררים, חברי-כנסת ועסקני ציבור, זקנים ונערים, גברים ונשים, ציירים ואמנים. במלה אחת: את כל אנשי הרוח של האומה, ואת המדינאים שבהם... המנצח על החגיגה היה המשורר אברהם שלונסקי, 'הרבי' של הסופרים המתקדמים."

בויקיפדיה נכתב שיוסקוביץ "היה חבר בקיבוצים גשר, אשדות-יעקב, תל-יוסף ומשמר הים". אבל ברור שמי שכתב זאת לא מכיר את ההבדל בין אשדות יעקב לדלהמיה. הפעם האחרונה שיוסקוביץ מוזכר בעלוני גשר הוא תחילת 1933.

אנחנו מצדיעים לזאב יוסיפון יוסקוביץ, ומוקירים את פועלו כחבר קבוצת "אחדות" וכחבר "משק גשר", אך לא ניתן לכלול אותו בקרב מייסדי אשדות יעקב.

שבת שלום, ובריאות טובה לכולם,

שאל ינאי - ארכיון אשדות יעקב איחוד

עושים סדר בקבוצת "אחדות" - סוף

זאב יוסקוביץ - יוסיפון

זאב יוסקוביץ הוא הדמות האחרונה מקבוצת "אחדות" שיש לשאול לגביה אם יש לשייכה לקבוצת מייסדי אשדות יעקב. בתמונה השמאלית לעיל אנחנו רואים את הכובע והחיוך של "הקוסם".

יוסקוביץ היה באמת דמות יוצאת דופן והתואר "עילוי" ראוי לו בהחלט. המילה הכתובה והמדוברת משכה אותו מילדותו לגדולות. הוא היה העורך הראשון של יומני גשר. הוא הקים בעין חרוד את בית הדפוס הקיבוצי הראשון. אחר כך היה עורך בטאון הקיבוץ המאוחד "מבפנים". "עם קום המדינה שימש כקצין העיתונות של השר דוד רמז בזמן שהלה היה שר התחבורה ושר החינוך, ולאחר מכן גם של השר דב יוסף. גולת הכותרת של פועלו הציבורי של יוסקוביץ היא הקמת 'תל"ם', התאטרון למעברות, לימים "אמנות לעם". פרס הצילינדר הנווד הוא על שמו. "הפרס מוענק מדי שנה לפעילים, יחידים ומוסדיים, על ידי העמותה עבור קידום התרבות והאמנות בפריפריה".

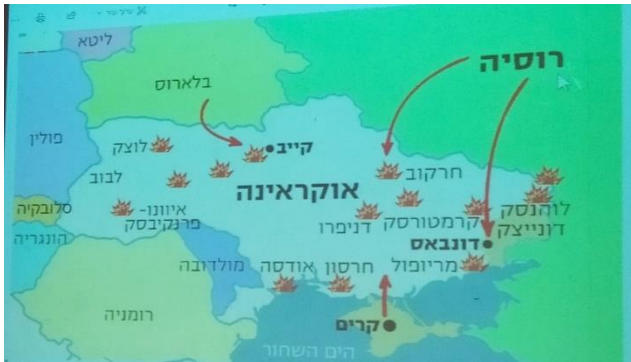
יוסיפון היה ידידו הקרוב של נתן אלתרמן שנים רבות והוא "היחיד שלו מוקדש אחד מספרי

המלחמה החמה

אוקראינה זכורה לה כמדינה מאד יפה, ציורית, עם אדמות משובחות ומזג אויר נוח למדי, בעיקר בקיץ, מדינה בה נהר דנייפר מחלק בין מזרח למערב. אירה קשובה היטב למתרחש מעבר לים (יש לה קשר אישי עם תלמידת שלה מן העבר) והמראות הקשים הניבטים מן האקרנים ממחישים לה, כמו לרבים אחרים, שהמולדת האמיתית של העם היהודי היא כאן בארץ ישראל.

א.ר.

איזה סולויד (75) חברת קבוצת כנרת, עלתה עם משפחתה מאוקראינה לפני 31 שנים כאשר חשה שהאדמה רועדת תחת רגליהם (תקופת הפרסטריוקה) ולאור היסטוריה משפחתית רצופת פרעות ופוגרומים הבינה בחושיה הבריאים שזה הזמן לחלץ עצמם מן המיצר ולעלות לישראל, ובכל בוקר היא מודה למי שצריך על ההחלטה האמיצה והנכונה שקיבלה עבור משפחתה. ביום שלישי השבוע, פגשנו את אירה במועדון לחבר כדי לשמוע מפיה על התחושות והתובנות שלה מן המלחמה הארוכה.

אידה עלתה ארצה בגיל מאוחר יחסית (44) עם בעלה ושתי בנותיה מהן יש לה ארבעה נכדים ושני נינים (בקרוב השלישי). באוקראינה עבדה כמורה לרוסית 25 שנים וכאשר עלתה לארץ, עבדה 18 שנים מטעם הסוכנות היהודית ותוך כדי כך למדה במכללת כנרת סוציולוגיה וחינוך לתואר שני. לפני 12 שנים יצאה לפנסיה, אבל גם היום עובדת במשרה חלקית כמדריכת קבוצות באתר ירדנית.

איור – מתי עמלי

יום השואה תשפ"ב

נר נשמה אפריל

לקראת התכנסות יום הזיכרון לשואה ולגבורה

כ"ז ניסן תשפ"ב

יום רביעי 27.4.2022

**"לא הִינּוּ שָׁם. לא עָבְרָנוּ, לא
חָיִינוּ,**

**וְעַם זֹאת – רוֹצִים אָנוּ לְקַבֵּל עַל
עַצְמָנוּ**

אֶת הָאַחֲרִיּוֹת לְזִכּוֹר,

וְלְזִכּוֹר בְּאַחֲרִיּוֹת"

במרכז הערב ההצגה "מען לא ידוע".
המחזה מבוסס על ספרה של קרסמן טיילור,
"מען לא ידוע" שיצא לאור לראשונה בשנת
1938.

זהו סיפורם של שני חברים, יהודי וגרמני,
המנהלים חליפת מכתבים מרתקת שממנה
עולה סיפורה של ההשפעה המרעילה של
האידיאולוגיה הנאצית על האדם הפשוט.

כבכל שנה נקריין מצגת עם תמונות קרובי
משפחה של קהילת אשדות שניספו בשואה.
מי שרוצה שנוסיף תמונות של בני משפחתו
שניספו. מוזמן להעביר התמונות **ללירון
ראובני** או **לברוריה שרון**. אנא ציינו על
התמונות את קירבת המשפחה.

הצוות

פונדק	מנחם	29.4.1964	ח אייר תשכ"ד
קורן	גרשון	4.4.1970	כ"ז אדר ב' תש"ל
אקראי	אברהם	28.4.1970	כ"ב בניסן תש"ל
וולודרסקי	שושנה	8.4.1976	ח' ניסן תשל"ו
כץ	נפתלי	11.4.1980	כ"ה ניסן תש"מ
וולשובר	רחל	28.4.1985	ז' אייר תשמ"ה
קורן	פסיה	28.4.1986	י"ט ניסן תשמ"ו
גפני	דב	15.4.1987	ט"ז ניסן תשמ"ז
פלג	זלמן	27.4.1988	י' אייר תשמ"ח
ברומיל	בנימין	6.4.1990	י"א ניסן תש"ן
בורשטיין	בלומה	27.4.1990	ב' אייר תש"ן
גלי	מרדכי	8.4.1991	כ"ד ניסן תשנ"א
חזן	בלומה	21.4.1991	ז' אייר תשנ"א
דרור	טובה	11.4.1992	ח' ניסן תשנ"ב
צפירי	בלה	28.4.1993	ז' אייר תשנ"ג
אורן	פנחס	7.4.1994	כ"ו ניסן תשנ"ד
איתח	ניצה	22.4.1994	י"א אייר תשנ"ד
קפלן	יצחק	11.4.1995	י"א ניסן תשנ"ה
ורדי	אסתר	11.4.1996	כ"ב ניסן תשנ"ו
ליבוביץ	יהודה	14.4.1996	כ"ו ניסן תשנ"ו
דיין	מיכאל	2.4.1997	כ"ד אדר ב' תשנ"ז
שפירא	אורי	8.4.2000	ג' ניסן תש"ס
פלג	אוריאל	14.4.2005	ה' ניסן תשס"ה
פונדק	צילה	17.4.2009	כ"ג ניסן תשס"ט
פלדמן	זוסיא	25.4.2009	א' אייר תשס"ט
וייסבליט	ציפורה	9.4.2016	א' ניסן תשע"ו
שטיינברג	דייוויד	23.4.2016	ט"ו ניסן תשע"ו
ברון	חגי	26.04.2021	י"ד אייר, תשפ"א

פרטים על כל אחד מהנפטרים ניתן לקרוא באתר
ההנצחה של אשדות איחוד באינטרנט

מי ומה באשדות

לבד, מכבסים ותולים לבד, מסתפרים לבד. בקיצור – מדינה בתוך מדינה.

בכמה שורות:

דורון הפחח מבקש למסור שהוא ממשיך לעבוד כרגיל מצפון למוסך צ'מפיון וישמח לתת שרות אישי ומסור לכל לקוחותיו.

מפקד משמר הגבול הוא ניצב אמיר כהן המתגורר במנחמיה השכנה, שבזמנו היה השחקן כדורגל מבריק ואף הצטיין בהבקעת שערים.

קבוצת הכדורגל של הפועל טבריה סיימה את משחקה בליגה א' צפון במקום הראשון ובשנה הבאה תכבב בליגה הלאומית.

איגוד ערים כנרת מתארגן לקראת פתיחת חופי הרחצה בתחילת חודש מאי, כאשר המוטו שלו הם 'חופים שקטים' ורגועים.

סיכום הגשם עד כה - 430 מ"מ - כ-25 אחוז מעל הממוצע בעמק הירדן

עצי הזית ברחבי הקיבוץ מצטיינים בפריחה שופעת, זאת אחרי שבשנתיים האחרונות היתה פחיתה משמעותית ביבולים.

פחים כתומים עדיין אין בנמצא אז הפתרון שמצאה מחלקת 'שפע' במועצה היא מדבקה על כל פח ירוק, בתקווה שמישהו ישים לב, ובתקווה שנשמור יחד על עמק נקי.

המשך בעמוד הבא

אנחנו בשבוע הראשון של אפריל, ועדיין ההרים ממול שומרים על כסות ירוקה, מה שאומר שהחמסינים עדיין לא כאן, וטוב כך. הנסיון מלמד שלאחר השרב המשמעותי הראשון הצבע משתנה באחת מירוק לחום, והשריפות מחכות להזדמנות.

היו שנים, ולא מעט, שחקלאי אשדות היו מתאספים בנהרא ערב פסח, ממלאים קרטונים מרובעים בדברי מזון בסיסיים כמו: קמח, קפה, סוכר, אורז בננות ועוד. הקרטונים, כעשרים במספר, הועמסו על טנדר והובאו למנחמיה שם קיבלם הרב המקומי שדאג להעביר את החבילות למען אלה שידם אינה משגת. שאלתי מספר חקלאים אצלנו האם המנהג שריר וקיים גם היום, והבנתי שלא. המנהל העיסקי אמר: "אני לא מכיר את המסורת הזו וגם לא שמעתי עליה כלום". חומר למחשבה.

אם שאלתם את עצמכם מדוע 'בית סחלב' אינו מתרומם, אתם לא היחידים. המוסד שהעניק למבוגרים וקשישים איכות וטעם לחיים, נסגר בשעתו בשל קשיים כלכליים ועומד לא מעט שנים זנוח בשיממונו. היו דיבורים על כך שיוקם שם מרכז סיעודי גדול בשיתוף עם חברה חיצונית (עמל ומעבר) תוכניות עברו מיד ליד, אבל בשטח לא קרה דבר. פניתי לחוה גל-עוז - עד לא מזמן היו"ר של אשדות מאוחד (החליף אותה חגי מרוס) שטיפלה בנושא, שמסרה שבינתיים השליטה בחברת "עמל ומעבר" נמכרה לישי דויד, מאנשי העסקים הבולטים בשוק, ואחרי שלל עיכובים (כרגע אצל מהנדסת המועצה) יש תקווה להתחיל בניה בעוד כחצי שנה.

התאילנדים שעובדים בחקלאות הם חבריה חרוצים שעובדים שעות ארוכות בעבודות שאנחנו הקיבוצניקים כבר זנחנו מזמן. ועל אף זאת, הם מנצלים את הפנאי למשחקי חברה ובהם Footvolley - משחק שבו משחקים עם כל חלקי הגוף חוץ מהידיים כאשר שני שחקנים בכל קבוצה צריכים לגרום לכדור לפגוע בקרקע של הקבוצה השנייה. אין להם תלונות על תנאי המגורים, הם מזמינים אוכל באופן עצמאי, מבשלים

מי ומה באשדות - סוף

אברהמיק חזן מפתיע כל פעם מחדש ביצירות האומנות היחודיות שלו: הפעם מול מגרש הטניס יצר שילוב של אבנים חלקי מתכת וצורות גיאומטריות מסוגגנות המשתלבות לשלמות אחת. אומן בחסד עליון שמייפה את קיבוצנו ומוסיף לו ייחוד ואיכות.

פריחת צמחי האגבה מול 'בית קרפ', הוא הדבר שהכי מזכיר לי את בריאת העולם. אגבה הוא סוג צמח המשתייך לתת-המשפחה Agavoideae המכיל כ-275 מינים שמוצאם ממקסיקו ומאמריקה התיכונה. בניגוד לאמונה הרווחת, צמח האגבה אינו סוג של קקטוס, ומדובר במשפחה טקסונומית נפרדת. אלו צמחים בעלי עלים קוצניים, בשרניים וגדולים הערוכים בשושנת-עלים.

חג פסח שמח!

אופיר וקטיה קיים הם הראשונים מבין דיירי שכונת הבנים שיסודות ביתם נקדחים בימים אלה. מברוק.

כבר הדגשנו בעלון יותר מפעם אחת את תמותת העצים בחצר (בעיקר אורנים וותיקים) באזור מגדל המים, מול חדר האוכל ועוד מקומות, ודומה שהתופעה הולכת ומתרחבת. מן הראוי לבדוק את הסיבה להתייבשות הלא מבוקרת של עצים ותיקים אלה (מחלה, מזיק, חוסר מים) ולעקורם בהקדם.

